

Rozważania: czwartek 2 tygodnia Wielkanocy

Rozważanie na czwartek drugiego tygodnia wielkanocnego. Proponowane tematy to: apostołowie ruszają ewangelizować; nasza misja na świecie; Chrystus rozświecła ludzkie życie i historię.

- Apostołowie ruszają ewangelizować;
- Nasza misja na świecie;
- Chrystus rozświecła ludzkie życie i historię.

APOSTOŁOWIE następnego ranka po wyzwoleniu powrócili do Świątyni, aby dalej nauczać. Tam zostali zatrzymani na nowo i zaprowadzeni przed Sanhedryn. To scena jaką opisuje nam pierwsze czytanie dzisiejszej Mszy świętej:

«Przyprowadziwszy ich stawili przed Sanhedrynem, a arcykapłan zapytał: „Zakazaliśmy wam surowo, abyście nie nauczali w to imię, a oto napełniliście Jerozolimę waszą nauką i chcecie ściągnąć na nas krew tego Człowieka?” „Trzeba bardziej słuchać Boga niż ludzi”» (Dz 5, 27-29).

Piotr i dwunastu ukazują swoją odpowiedź, «że mają „posłuszeństwo wiary”, które będą chcieli wzbudzić następnie u wszystkich ludzi (por. Rz 1,5)»^[1]. W księdze Dziejów Apostolskich widzimy wiele innych przykładów, które ilustrują tę samą rzeczywistość: dla apostołów najważniejsze jest wypełnienie misji powierzonej im

przez Boga. Jako świadkowie zmartwychwstania Chrystusa, nie mogą przestać mówić o tym, co widzieli i słyszeli. Są przekonani, że to, co otrzymali jest tak wartościowe, napełnia ich serce w taki sposób, że potrafią zmierzyć się z każdym niebezpieczeństwem, aby się tym podzielić.

Duch Święty stopniowo zmieniał apostołów: stawali się coraz mniej tchórzliwi i bardziej odważni; mniej ambitni, patrzący mniej po ludzku i bardziej zdolni, aby dać się innym. Wprowadzeni w to życie Ducha, «nie są już ludźmi „samotnymi”». Doświadczają tej szczególnej harmonii, która sprawia, że przestają stawiać siebie w centrum, i która każe im mówić: „my oraz Duch Święty” (Dz 5,32), odczuwają, iż nie mogą powiedzieć: „jedynie ja”, lecz „my oraz Duch Święty wraz z nami”, są ludźmi którzy nie stawiając siebie w centrum. Umocnieni tym

przymierzem apostołowie nie dają się nikomu zastraszyć»^[2].

«BÓG NASZYCH ojców wskrzesił Jezusa, którego straciliście, zawiesiwszy na drzewie. Bóg wywyższył Go na prawicę swoją jako Władcę i Zbawiciela, aby dać Izraelowi nawrócenie i odpuszczenie grzechów. Dajemy temu świadectwo my właśnie oraz Duch Święty, którego Bóg udzielił tym, którzy Mu są posłuszni» (Dz 5, 30-32). Apostołowie mają głęboką świadomość, że świadczą o prawdzie, która –wraz z towarzyszeniem Ducha Świętego, posłanego, abyśmy mogli wcielić ją w życie– przynosi zbawienie całemu rodzajowi ludzkiemu. To jest początek naszej misji; Kościół «rozwija w ciągu dziejów posłannictwo samego Chrystusa»^[3].

«W obliczu wyzwań naszego świata –
równie złożonych, co pasjonujących
– czego dziś oczekuje Pan od nas
chrześcijan? Pragnie, byśmy wyszli
naprzeciw niepokojom i potrzebom
ludzi, abyśmy wszystkim nieśli
Ewangelię w swej pierwotnej
czystości oraz promieniejącej
nowości»^[4]. Zaproszenie do
współpracy w dziele zbawienia to
«wezwanie skierowane do każdego z
nas, byśmy – z naszymi zdolnościami
intelektualnymi, z możliwościami
zawodowymi lub doświadczeniem
życiowym, jak i ograniczeniami i
wadami – zastanowili się, jak lepiej
współpracować w niekończącym się
zadaniu umieszczania Chrystusa na
szczycie wszystkich ludzkich
działalności. Aby tego dokonać,
trzeba dogłębnie zrozumieć świat
dzisiejszy: zmiany, które zachodzą,
możliwości, które w nim się rysują, a
także ograniczenia oraz
niesprawiedliwości, czasami
poważne, które go plamią. Jednak

przede wszystkim konieczne jest nasze osobiste zjednoczenie z Jezusem poprzez modlitwę i sakramenty. Dzięki temu będziemy stale otwarci na działanie Ducha Świętego i z miłością będziemy mogli zapukać do serc innych ludzi»^[5].

«KTO PRZYCHODZI z wysoka, panuje nad wszystkimi, a kto z ziemi pochodzi, należy do ziemi i po ziemsku przemawia. Kto z nieba pochodzi, Ten jest ponad wszystkim» (J 3,31). Ten fragment Ewangelii według św. Jana następuje zaraz po rozmowie pomiędzy Janem Chrzcicielem i jego uczniami, w której Poprzednik wypowiada zdanie, które tyle razy rozważaliśmy: «Potrzeba, by On wzrastał, a ja się umniejszał» (J 3,30). Chrystus, który pochodzi z wysoka, z Nieba, jest jedynym, który może objawić Ojca i

sprowadzić Ducha Świętego. Dlatego, «kto wierzy w Syna, ma życie wieczne; kto zaś nie wierzy Synowi, nie ujrzy życia» (J 3,36).

Jedynie Jezus Chrystus może wypowiedzieć «słowa Boże» i z *niezmierzonej obfitości udzielić Ducha* (por. J 3,34). Człowiek może zbliżyć się do Boga na wiele sposobów: na przykład, kontemplując porządek i piękno świata; rozważając nad pragnieniem nieskończoności i pełni, które gnieźdzą się w jego sercu; poprzez doświadczenia duchowe, które częstokroć zawierają skarby mądrości i godne docenienia poczucie świętości... Każda z tych dróg ukazuje otwartość człowieka na Boga, ale także ukazują ograniczoność ludzkiego poznania wobec tego co boskie.

Z kolei przez wiarę w Chrystusa poznajemy pełne i ostateczne Słowo Boga. Jak napisał święty Tomasz z

Akwinu, «przed nadejściem Chrystusa żaden filozof, pomimo swoich wysiłków, nie mógł tyle wiedzieć o Bogu i o tym, co jest konieczne do osiągnięcia życia wiecznego, ile po nadejściu Chrystusa wie poprzez wiarę prosta staruszka»^[6]. Każdy chrześcijanin otrzymał wspaniały dar wiary, który jest «spotkaniem z Bogiem, który mówi i działa w historii i nawraca nasze codzienne życie, przemieniając naszą mentalność, oceny wartości, wybory i konkretne działania. Nie jest to iluzja, ucieczka od rzeczywistości, wygodne schronienie, sentymentalizm, lecz coś, co przenika całe życie, jest to głoszenie Ewangelii, Dobrej Nowiny, która potrafi wyzwolić całego człowieka»^[7].

Prośmy Najświętszą Maryję Pannę, Matkę wszystkich wierzących, aby pomogła nam coraz bardziej ukierunkowywać nasze życie na Chrystusa i prowadzić ku Niemu

osoby, które spotykamy na naszej drodze.

[1] Franciszek, *Audiencja generalna*, 18 września 2019 r.

[2] *Ibidem*.

[3] Sobór Watykański II, Dekret *Ad gentes*, nr 5.

[4] Fernando Ocáriz, *W świetle Ewangelii* (Kraków: Petrus, 2021), s. 67.

[5] *Ibidem*, s. 68.

[6] „Et hoc patet, quia nullus philosophorum ante adventum Christi cum toto conatu suo potuit tantum scire de Deo et de necessariis ad vitam aeternam, quantum post adventum Christi scit una vetula per fidem”. Św. Tomasz z Akwinu,

Expositio in Symbolum Apostolorum,
Proemio. Tłumaczenie własne.

^[7] Benedykt XVI, *Audiencja generalna*,
14 listopada 2012 r.

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/meditation/rozwazania-czwartek-2-
tygodnia-wielkanocy/](https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-czwartek-2-tygodnia-wielkanocy/) (01-04-2026)